

Phần 8

Trí Thanh tần ngần một lúc trước cổng nhà Uyên Lan, anh không biết mình có nên vào hay không. Những lời nói trong điện thoại của Uyên Lan khiến anh không thể nào không gặp cô ta một lần. Mặc dù không gặp được anh trai để hỏi ý kiến xem có nên đi hay không, nhưng Mạnh Linh thì bảo: “Hãy đến xem cô ta muốn gì đã”. Anh đã nghe bạn đến đây, nhưng khi đến đây rồi, anh lại thấy e ngại.

Lưỡng lự một chút, Trí Thanh đưa tay bấm chuông. Cánh cổng mở ngay sau khi tiếng chuông dứt. Trí Thanh đảo mắt bước vào nhà. Tiếng Uyên Lan chào đón:

- Hân hạnh, rất hân hạnh anh đã tới nhà.

Trí Thanh nhìn Uyên Lan:

- Thật ra cô muốn gì? Cô lại có ý đồ gì nữa mà mời tôi đến đây?

- Anh ngồi đi! - Uyên Lan cười - Tôi có ý đồ gì đâu. Tôi nhớ anh thì mời anh đến. Cảm ơn anh đã đến vì lời mời của tôi.

- Nhớ tôi à? - Trí Thanh bật cười - Cô muốn gì thì nói thẳng ra đi, cô đừng chơi trò mèo vờn chuột với tôi nữa.

- Sao anh nói gì mà khó nghe thế? - Uyên Lan chau mày - Ai vờn ai? Anh đã cướp đi sự trinh trắng của tôi, anh chưa biết nói một lời phải trái với tôi bây giờ lại còn nói tôi chơi trò mèo vờn chuột với anh nữa sao?

- Cô... - Trí Thanh giơ hai tay lên trời rồi rớt người xuống ghế - Cô... cô không thể đổ lỗi cho tôi. Tôi say, cô cũng biết lúc đó là tôi say, tôi hoàn toàn không biết gì?

- Cuộc đời tôi anh phá nát rồi, bây giờ anh vẫn cho là mình không biết gì hay sao?

- Uyên Lan à! - Anh nhìn cô - Tôi thật sự không có ý. Bây giờ cô muốn gì?

Uyên Lan đứng lên từ từ đến bên Trí Thanh. Thấy cô tiến sát về phía mình, Trí Thanh lúng túng đứng bật dậy:

- Cô muốn gì? Cô định làm gì?

- Anh làm gì mà hoảng hốt thế? - Uyên Lan bật cười - Anh biết là tôi muốn gì mà.

Trí Thanh lắc đầu:

- Làm sao tôi biết là cô muốn gì? Chẳng phải là cô rất yêu anh Trọng Nghĩa sao?

- Đúng, tôi rất yêu anh trai anh... - Uyên Lan lắc đầu - Nhưng bây giờ tôi phải làm sao khi anh... chính anh lại phá hỏng đời tôi.

- Tôi không cố ý. - Trí Thanh nhìn Uyên Lan - Cô hãy quên chuyện ấy đi, tôi sẽ đền bù cho cô.

- Anh đền bù cho tôi ư? - Uyên Lan nhướn mày - Nhưng cạnh sẽ đền bù tôi bằng cách nào đây?

- Tôi sẽ cho cô tiền. - Trí Thanh nhíu mày - Hay cô cần gì, tôi sẽ làm tất cả để bù đắp cho cô, được không?

- Tiền thì tôi không thiếu - Uyên Lan khẽ lắc đầu - Tôi chỉ cần tình yêu. Anh hãy cưới tôi đi, tôi muốn anh cưới tôi.

- Cưới cô? Tôi có nghe lộn không?

- Không. Tôi muốn anh cưới tôi.

- Cưới cô? Trí Thanh bật cười rồi lại sừng sốt hỏi - Cô có đùa không đó? Cô yêu anh trai tôi, bây giờ lại đòi lấy tôi là sao? Cô có tỉnh táo không?

- Tôi rất tỉnh táo. Uyên Lan khẽ lắc đầu. Và bây giờ tôi tỉnh táo hơn bao giờ hết.

- Nhưng người cô yêu là anh trai tôi chứ không phải là tôi - Trí Thanh lắc đầu - Cô hãy phân biệt đi, cô không thể lấy tôi được.

- Tại sao không? - Uyên Lan cao giọng - Lúc trước, tôi thừa nhận tôi yêu anh trai anh. Nhưng bây giờ thì khác rồi.

- Khác thế nào được - Trí Thanh nhăn nhó - Chuyện này ai cũng biết.

- Biết thì đã sao nào? - Uyên Lan mím môi - Chuyện ấy thuộc về dĩ vãng rồi. Trước mắt là tôi đang thuộc về anh.

- Cô nói bậy cái gì thế? Trí Thanh tròn tròn mắt - Làm sao lại có thể...

- Sao lại không? - Uyên Lan nhìn thẳng vào Trí Thanh - Anh có thể nói: “Sao lại có thể” ư? Anh ngủ với tôi rồi, tôi không là của anh thì là của ai. Tôi nói như thế mà là nói bậy sao?

- Cô nói bậy - Trí Thanh nổi cáu - cô nói thế ai tin. Chuyện ấy chỉ có cô vào tôi biết, ai làm chứng chuyện tôi đã ngủ với cô. Cô đừng đem chuyện này ra ép buộc tôi.

- Tôi không ép anh, mà là chuyện anh phải làm - Uyên Lan thẳng thắn - Tôi sẽ thưa với mẹ anh về chuyện này.

- Cô đừng đem mẹ tôi ra dọa tôi - Trí Thanh nói cứng - Cô biết mẹ tôi sẽ bảo vệ tôi. Cô không làm gì được tôi đâu.

- Tôi làm gì được anh hay không thì anh chờ đi, sẽ biết ngay thôi - Uyên Lan mỉm cười - Nhưng tuyệt đối tôi không dọa anh đâu. Tôi hiểu mẹ anh nhiều hơn cả anh đấy, anh hiểu không?

- Mẹ tôi sẽ tin cô sao? - Trí Thanh bật cười - Lấy gì để mẹ tôi tin cô?

- Anh trai anh chưa nói cho anh biết hay sao? - Uyên Lan nheo mắt - Anh ta kín kẽ thật đấy. Tôi thích anh ta ở điểm này.

- Nói gì? - Trí Thanh thắc mắc - Cô đã nói chuyện này với anh trai của tôi rồi hay sao? Cô đã gặp anh ấy lúc nào?

Uyên Lan chau mày. Nước cờ cô đi xem ra đang có tác dụng. Chuyện như thế mà Trọng Nghĩa nhất định bảo vệ Trí Thanh không hề nói gì cho Trí Thanh biết. Cô thầm nghĩ: “Xem ra cô phải dứt điểm với anh chàng này”.

Trí Thanh thấy Uyên Lan lặng thinh, anh sốt ruột hỏi gắt:

- Có phải đúng là anh trai tôi đã biết chuyện này rồi không?

Uyên Lan đứng dậy, cô kéo một xấp hình ném lên bàn:

- Không những anh trai anh đã biết mà còn thấy nữa. Anh coi đi!

Trí Thanh chớp nhanh lấy những tấm hình. Anh hoàn toàn bất ngờ đến sững sờ, bật thốt:

- Làm sao cô có những bức ảnh như thế này? Điều này chứng tỏ đã có sự sắp đặt từ trước.

Uyên Lan chớp mắt, cô đáp ngay:

- Tôi cũng như anh, tôi hoàn toàn không biết. Cho anh biết, họ tổng tiền tôi bằng những bức hình này đây.

- Tổng tiền? Họ là ai?

- Làm sao tôi biết được. Anh hỏi tôi còn tôi biết hỏi ai?

- Anh tôi cũng nhận được những bức hình như thế này sao? Ai đưa cho anh ấy?

- Tôi - Uyên Lan mím chặt môi - Tôi muốn thú thật với anh ấy, kể hết mọi chuyện và xin anh ấy cưới tôi.

- Chỉ có thể thôi sao?

- Anh nghĩ là tôi còn muốn gì nữa? Uyên Lan chau mày - Sớm muộn gì anh ấy cũng biết, tôi phải cho anh ấy biết trước khi quá muộn.

- Cô nghĩ anh trai tôi sẽ chịu cưới cô sao?

- Tôi tưởng anh trai anh sẽ làm thế, sẽ cưới tôi thay cho em trai mình. - Uyên Lan lắc đầu - Nhưng tôi đã làm, anh ấy bảo sẽ cưới Cẩm Tú.

- Tại sao cô lại có ý nghĩ ngông cuồng như thế? Cô đưa những thứ này cho anh trai tôi coi rồi bảo anh ta cưới cô là sao? - Trí Thanh lắc đầu - Cô điên rồi, cô thật sự điên rồi. Cô tưởng gì kỳ cục thế? Anh trai tôi sẽ cưới cô sau khi biết sự thật về tất cả những thứ này ư?

- Chẳng phải là anh trai anh đã từng làm thay anh, chịu thay anh những chuyện mà anh đã từng làm trước đây hay sao? Tôi còn biết anh ấy dám chết để bảo vệ anh đấy.

- Đây là những chuyện khác. Còn chuyện này thì không thể!

- Tại sao lại không thể, có gì khác nhau đâu? - Uyên Lan nhướn mày - Hay anh ta hết thương anh rồi?

- Cô đừng ly gián anh em tôi! - Trí Thanh cau mày - Cô là phụ nữ, cô phải hiểu điều này hơn ai hết chứ sao cô lại hỏi tôi. Nếu là tôi, tôi cũng không thể đồng ý những chuyện như thế này được. Anh ấy làm như thế là đúng, tôi không thể trách anh trai tôi được.

- Vậy thì anh biết là tại sao tôi tìm anh rồi, đúng không?

Trí Thanh nhìn Uyên Lan, anh không biết là cô ta ngây ngây ngô ngô hay cô ta giả bộ. Còn Trọng Nghĩa, hôm mình kể cho anh ấy nghe, anh ấy đã biết tất cả mọi chuyện mà sao anh ấy làm như không hề biết?

Trí Thanh chau mày suy nghĩ mà không hiểu: Tại sao anh ấy lại làm như thế? Trí Thanh vô cùng thắc mắc Trọng Nghĩa không cho anh biết là có ý gì? Hay anh ấy đang tính toán điều gì để đối phó với cô ta. Liệu lời cô ta nói, anh có thể tin không?

- Trí Thanh! - Uyên Lan khẽ lay vai anh - Anh đang nghĩ gì thế? Tôi đang hỏi anh đó, sao anh không trả lời?

- Cô muốn tôi trả lời như thế nào? - Anh nhăn mày - Cưới cô sao?

- Phải! - Uyên Lan gật - Anh không còn cách nào khác đâu nếu anh không cưới tôi.

- Tại sao? - Trí Thanh nhìn Uyên Lan - Nếu tôi không cưới, cô sẽ làm gì?

- Vậy nếu anh không chấp nhận những gì tôi nói, thì anh mau về đi. Tôi sẽ trực tiếp nói chuyện với mẹ anh.

- Cô dám? Cô biết mẹ tôi là người thế nào rồi, cô đừng có đùa với lửa.

- Chính vì biết rõ mẹ anh nên tôi biết tôi sẽ phải làm gì. Anh không phải lo cho tôi. Anh mau về đi, tôi nói, như thế là đủ rồi.

- Uyên Lan à! - Trí Thanh nén tiếng thở dài nhìn cô - Tôi không thể cưới cô vì tôi đã có người yêu. Tôi thấy cô rất đẹp. Tôi nghĩ cô có thể tìm được một người đàn ông thích hợp với cô hơn tôi.

- Anh mau về đi! - Uyên Lan chau mày - Anh không phải an ủi tôi. Anh không chịu cưới tôi thì mẹ anh sẽ phải trả giá cho việc con trai bà ấy làm.

- Cô muốn điều gì? - Trí Thanh khẩn khoản - Cô có thể tha cho tôi lần này được không? Là chuyện tôi làm, sao lại bắt mẹ tôi phải trả giá chứ?

- Anh không có khả năng trả giá cho việc này trừ phi anh chịu cưới tôi. Tôi không nói nhiều với anh nữa, anh mau về đi.

Dứt lời, Uyên Lan đứng lên đi vào phòng. Trí Thanh bật dậy níu lấy tay cô ta:

- Cô bắt mẹ tôi làm điều gì? Mẹ tôi già rồi. Cô hãy nói đi, tôi sẽ làm điều ấy.

- Vậy thì anh hãy cưới tôi đi - Uyên Lan nhướn mày - Đây là điều mà anh có thể làm thôi. Anh sẽ làm chứ?

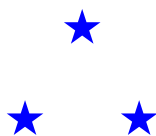
- Cô...

- Anh không chịu cưới tôi thì hãy về đi, tôi không muốn mất thì giờ đâu.

Uyên Lan quay gót, Trí Thanh nhìn theo đầy bức bối. Anh không biết mình phải làm gì? Nhìn xấp hình trên bàn, anh biết sớm muộn mẹ anh sẽ nhận được. Anh phải làm gì đây? Ngồi im nghe ngóng để cô ta hạ gục mình sao? Phải cho anh Trọng Nghĩa biết. Nhưng anh ấy biết trước rồi mà vẫn không cho mình biết có nghĩa là anh ấy đang tính toán điều gì mà muốn giấu mình.

Trí Thanh phóng xe đi mà không định hướng vì anh không biết phải đi đâu trong lúc này. Trí Thanh đâu thể biết rằng, Uyên Lan đứng trên lầu nhìn theo anh. Cô đang tính toán nước cờ cô sắp đi.

Lam Trâm nhìn Trọng Nghĩa với đôi mày nhíu lại, nàng khẽ lắc đầu:

- Không thể thế được! Em không thể tin là ai có thể biết giá báo hàng mẫu, nếu không phải là người của công ty để lộ ra.

- Anh cũng nghĩ thế - Trọng Nghĩa rút người xuống ghế - Nhưng là ai? Ngoài em và anh ra còn có ai biết.

- Chuyện này... - Lam Trâm nhìn Trọng Nghĩa - Anh nghi là em sao?

- Sao em lại nghĩ thế? - Anh nhìn nàng - Làm sao anh có thể nghi là em được.

- Cảm ơn anh đã tin em - Lam Trâm mím môi lắc đầu - Vì giá báo hàng mẫu bị lộ ra như vậy thì người đáng nghi nhất vẫn là em.

- Lam Trâm à! - Anh nắm tay nàng đôi mắt đầy tin tưởng - Anh tin em như chính tin chính bản thân mình, sao em lại có những suy nghĩ như thế?

- Em biết anh tin em... - Nàng mỉm cười - Nhưng cứ nhìn thẳng vào vấn đề thì sự nghi ngờ của mọi người sẽ chĩa mũi vào em Chẳng lẽ mẹ anh hay anh bán đứng mình sao mà để lộ ra. Vả lại, thông tin này đáng giá hàng tỷ đồng, anh thấy có đúng không?

- Lam Trâm! Em hãy nghe cho rõ anh nói đây! - Anh nhìn nàng - Em hãy nhìn anh đi! Em là người anh hoàn toàn tin tưởng, cho nên dù có xảy ra bất cứ chuyện gì, anh sẽ tuyệt đối không bao giờ nghi ngờ em.

- Đủ rồi đấy! - Bà Nhược Quế đột ngột xuất hiện - Con tin cô ta, nhưng ta không tin.

Cả hai bật người quay lại. Thần sắc đờ đờ sát khí, liếc đôi mắt sắc lẹm sang Lam Trâm, bà cao giọng:

- Cô nói đi, chuyện này là sao? Tôi muốn nghe chính cô giải thích.

- Thừa chủ tịch. - Lam Trâm mím chặt môi - Cháu không biết phải giải thích như thế nào? Nhưng mà cháu...

- Cô là người chịu trách nhiệm hoàn toàn về thông tin bị lộ này. - Bà chỉ thẳng vào mặt Lam Trâm - Nếu cô không giải thích được tại sao thì cô sẽ phải rời khỏi công ty đấy.

- Thừa chủ tịch... - Trọng Nghĩa nhìn bà Nhược Quế, cao giọng - Mẹ! Mẹ không thể đổ tất cả mọi lỗi này lên cô ấy.

- Con bảo sao? - Giọng bà giận dữ - Vậy không phải lỗi của cô ta thì là lỗi của ta sao? Con muốn nói vậy phải không?

- Mẹ! Ý con không phải thế? - Anh phân trần - Thông tin này mẹ cũng biết...

- Anh nói thế có ý gì? - Mặt bà quắc lên - Anh cho là tôi sao?

- Con không nói là mẹ làm lộ thông tin, nhưng... - Anh ấp úng - Nhưng biết đâu ở chỗ mẹ có người cố ý làm thế thì sao? Mẹ không nghĩ đến điều ấy sao?

Bà Nhược Quế nhíu mày lặng thinh. Trọng Nghĩa nói không phải là không có lý, nhưng xảy ra những chuyện như thế này trong kinh doanh thì ai cũng là người đáng tình nghi cả. Nếu bà đổ lỗi cho nhân viên thì cũng là điều không hay, nếu gây ác cảm với họ, họ không cộng tác mà tìm cách phá thì bà cũng chẳng được lợi gì? Nhưng dù sao nói phủ đầu như thế cũng là một cách để cảnh cáo họ và để cảnh tỉnh chính bản thân mình.

Bà Nhược Quế nhìn Trọng Nghĩa:

- Trọng Nghĩa này? Con nói thế cũng không phải là không có lý.

- Cảm ơn mẹ đã nghe con - Anh nhìn bà đầy quyết tâm - Mẹ yên tâm, con nhất quyết sẽ điều tra vụ này cho rõ xem ai làm, con sẽ không để yên đâu.

- Con không để yên thì làm gì họ? - Bà cau mày - Mà con có điều tra ra thì đã sao nào? Công ty đã bị tổn thất rồi có lấy lại được đâu. Con hãy liệu đấy!

- Dạ, con biết rồi.

Bà Nhược Quế liếc xéo về phía Lam Trâm, giọng bà đe dọa:

- Nói gì thì nói, con cũng phải nghe ta. Ta đã bảo con rồi nhưng con không chịu nghe, con không thể tin vào người ngoài.

- Kia mẹ - Trọng Nghĩa thờ dài - Cô ấy là cánh tay mặt của con. Nếu con không tin cô ấy, có nghĩa là con không tin chính con.

- Nhưng mẹ thử hỏi con... - Bà cao giọng - Lúc mẹ vào đây, cô ta nói những lời như thế, có thể là tung hỏa mù để cho con không nghi ngờ. Chuyện này cũng có thể xảy ra chứ?

- Nếu cháu là bà, cháu cũng có thể có cái nhìn theo cách nhìn của bà chủ tịch - Lam Trâm chọt lên tiếng - Nhưng bà hãy tin cháu, cháu không bao giờ làm chuyện ấy.

- Nhất định cháu sẽ tìm ra kẻ cố tình hại cháu.

- Tôi nghe lời con trai bỏ qua cho cô và cho cô một cơ hội để cô có thể chứng minh mình trong sạch. Nhưng cô nhớ cho kỹ nè, dù thế nào đi chăng nữa tôi cũng không tin cô đâu.

- Kia mẹ...

Trọng Nghĩa lắc đầu ra dấu nhìn Lam Trâm. Nàng cúi đầu từ tốn:

- Cháu cảm ơn chủ tịch. Chào chủ tịch.

Lam Trâm bỏ ra ngoài, Trọng Nghĩa đưa mắt nhìn theo. Bà nhìn con trai:

- Con đừng để cho tình cảm làm mất đi sự phán đoán của con trong công việc.

- Mẹ... - Trọng Nghĩa chau mày - Sao mẹ lại nói thế?

- Sao mẹ lại noi thế ư? - Bà lắc đầu - Mẹ ở từng tuổi này rồi mà không thể nhận ra ánh mắt con nhìn con bé đó tha thiết lắm hay sao? Mẹ không muốn con bị tình cảm chi phối sẽ ảnh hưởng đến công việc.

- Con biết rồi - Anh mỉm cười - Mẹ an tâm đi, con không phải là loại người như thế đâu. Mẹ cũng tinh mắt đấy chứ?

Bà Nhược Quế bật cười:

- Cái cách nhìn của con nhìn con gái người ta như thế đến người mù cũng nhận ra được huống chi là mẹ. Làm gì thì làm, con hãy nhớ lời mẹ dặn đấy.

- Dạ, con biết rồi...
- Con biết rồi thì tốt. Mẹ về đây.
- Mẹ về nhà sao?
- Ừ, về nhà. Ở đây, mẹ chỉ thêm rối trí thôi. Có gì thì con điện cho mẹ là được rồi.
- Vậy để con đưa mẹ về.
- Thôi, khỏi cần! Con không cần phải đưa mẹ về, cũng không cần phải tiễn mẹ. Ở đây mà lo giải quyết công việc cho ổn thỏa đi Mẹ về đây!
- Vậy thì con không tiễn.

Trọng Nghĩa trở lại bàn khi bà Nhược Quế ra khỏi phòng. Anh đập tay xuống bàn mà thấy đau nhói tận trái tim. Biết rõ có kẻ đang tìm cách phá đám, đã có chủ tâm phòng bị, thế mà vẫn không làm được gì tay gián điệp đó, Trọng Nghĩa thấy vô cùng ám ức. Tồn thất lớn cũng không làm cho anh cảm thấy đau bằng bị xỏ mũi ngay trước mắt mà không tìm ra dấu vết, khiến anh ám ức lại càng ám ức thêm. Xem ra, anh đang đối đầu với một người cao tay ẩn đây.

Trọng Nghĩa đã nghĩ đến Uyển Lan, nhưng anh lắc đầu như muốn xua tan ý nghĩ đó trong đầu, vì anh biết rõ Uyển Lan không có bản lĩnh để làm chuyện này.

Trọng Nghĩa chợt nhớ đến câu nói của Lam Trâm: “Những người không đáng ngờ lại là những người đáng ngờ nhất”. Trọng Nghĩa chợt bật dậy, anh muốn kiểm tra lại điều anh ngờ vực. Anh bước đi vội vã...

Bà Nhược Quế dang tay tát thẳng vào mặt Trí Thanh, giọng bà rít lên:

- Thằng mất dạy! Mà có phải là con của tao không? Mà... mà hãy giết tao đi.
- Mẹ! - Trí Thanh tròn tròn mắt.
- Mà còn gọi tao là mẹ sao?
- Mẹ! Mẹ làm sao thế? - Trí Thanh sừng sốt.

- Còn làm sao ư? - Cầm xấp hình bài quảng vào mặt Trí Thanh - Mà hãy nhìn đi! Mà còn hỏi làm sao hả? Mà có biết mà đang làm gì không?

- Mẹ! - Trí Thanh bật khóc - Con ra nông nổi này, mẹ không an ủi thương hại con, lại còn đánh con đánh sao?

- Tao giết được mày thì tao cũng đã giết rồi - Giọng bà rít lên - Thằng đốn mạt! Mày làm ra có sự này mà còn nói phải an ủi mày sao? Mày làm cho mẹ mày tức chết đi được.

Trí Thanh ôm mặt khóc rống lên, nước mắt ràn rụa nức nở như vừa bị đánh một trận bầm dập.

Bà Nhượng Quế nhìn con trai khóc bù lu bù loa. Chưa bao giờ bà để cho con trai mình phải khóc như thế bao giờ. Bây giờ nhìn nó đau đớn khóc than như thế, bà làm sao cầm được lòng, trái tim bà se thắt lại. Càng thương con trai bà lại càng giận con trai hơn.

Bà Nhượng Quế nén tiếng thở dài. Thật ra chuyện này bà đã nghe Trí Thanh và Trọng Nghĩa trao đổi, nhưng bà chỉ nghĩ chuyện trai gái say sưa đó là chuyện bình thường, ai đại người đó chịu. Chuyện đáng nói là Trí Thanh đã làm điều không được làm, đó là lăng nhăng với bạn gái của anh trai. Nhưng bạn gái chứ không phải là vợ thì chuyện đấy cũng không đáng nói, nên bà đã lờ đi coi như không biết gì?

Nhưng chuyện này đã không dừng lại ở đấy. Bà nhìn những tấm hình không sạch sẽ mà thấy lộn cả ruột. Tại sao lại để đến như thế này? Bà chợt nhớ đến Trọng Nghĩa, không biết Trọng Nghĩa có biết chuyện mấy tấm hình này không?

Nhìn những tấm hình, bà biết không còn là chuyện nhỏ nữa. Bà là người rất trọng sĩ diện, bà biết rõ Trí Thanh là đứa con mà bà rất cưng chiều, nên chuyện gì nó cũng dám làm vì được nuông chiều quá đáng. Những chuyện con trai đã từng làm, bà chỉ cần bung tiền ra là giải quyết được mọi vấn đề, nhưng lần này thì làm sao đây?

Đôi mày bà Nhượng Quế khẽ cau lại. Cứ nghĩ đến chuyện con trai là trái tim bà như thắt lại. Liệu có giải quyết một cách êm đẹp được với Uyên Lan không? Bà biết Uyên Lan yêu Trọng Nghĩa, vì những chuyện như thế này thì Trọng Nghĩa sẽ xử trí ra sao đây. Mọi chuyện thật chẳng chút đơn giản tí nào...

- Mẹ? - Trí Thanh gào lên - Chẳng lẽ mẹ thấy con chết mà mẹ không cứu con sao? Vậy mà mẹ luôn bảo con muốn cái gì cũng được, chỉ cần con muốn thôi, ngay cả hái sao trên trời mẹ cũng sẽ hái cho con mà.

- Thôi được rồi! - Bà gắt lên - Muốn gì thì cũng để từ từ mẹ mới tính được. Mẹ cần phải có thời gian suy nghĩ đã.

- Mẹ nghĩ ngay đi rồi giải quyết giúp con - Trí Thanh lắc đầu - Mà mẹ làm sao thì làm, con sẽ không lấy cô ta đâu.

- Uyên Lan đòi lấy con sao?

- Mẹ không tin ư? - Trí Thanh khẽ lắc đầu - Nếu không thì con đâu phải tìm đến mẹ sớm thế này.

- Con không bằng lòng sao?

- Làm sao con có thể bằng lòng được... Con đã có người yêu rồi.

- Mẹ nghe không lầm đây chứ? Bà Nhược Quế nhìn con trai - Con có người yêu từ lúc nào mà mẹ không biết vậy?

- Làm sao mẹ có thể biết được... Trí Thanh nhướn mày - Mẹ sẽ chóng được biết thôi, nhưng không phải bây giờ.

- Cô ta là con nhà ai? - Bà nhìn con trai - Làm nghề gì? Gia cảnh thế nào? Con thực sự thích hay yêu cô ta?

- Cả hai - Trí Thanh nheo mắt - Con không thể diễn tả được chính xác về cô ấy, nhưng cô ấy là một người tuyệt vời.

- Tuyệt vời - Bà trợn mắt nhìn con trai - Trong mắt con thì chẳng có cô gái đẹp nào mà không tuyệt vời cả.

- Mẹ! Con nói thật đó - Trí Thanh gật đầu - Đây là người con gái con thật sự yêu và đây là người con gái đầu tiên mà con muốn cưới về làm vợ.

- Con nghiêm túc đây chứ? - Bà Nhược Quế nhìn con trai - Liệu mẹ có tin được những gì con vừa nói không?

- Chưa bao giờ con nghiêm túc như bây giờ - Anh nhìn mẹ - Nhất định mẹ phải giúp con cho xong việc này. Nếu cô ấy biết chuyện, cô ấy sẽ không chịu lấy con đâu.

- Ai dám từ chối con trai mẹ chứ? - Bà Nhược Quế gật gù - Nếu con nói thế thì để mẹ tính xem sao. Không biết có thể thương lượng được với Uyên Lan không đã.

- Mẹ đã ra tay thì chuyện gì mà không xong - Trí Thanh cầm lấy tay bà - Mẹ nhất định phải thuyết phục cô ấy. Cô ấy là người dưới quyền mẹ, cô ấy rất nghe lời mẹ.

- Được rồi, mẹ sẽ hết sức cố gắng - Bà nhìn con trai - Mẹ cảm thấy Uyên Lan không còn là Uyên Lan của ngày xưa nữa.

- Nhưng mẹ nhất định phải làm được chuyện này giúp con - Anh ôm lấy bà - Con chỉ có một mình mẹ, con yêu mẹ.

Bà Nhược Quế vỗ má con trai:

- Con mà nhờ vả mẹ chuyện gì thì miệng lưỡi dẻo quẹo. Con nịnh giỏi lắm. Mẹ không tin vào những gì con nói trong lúc này.

- Con nói thật mà - Trí Thanh gật gù - Đối với con, mẹ và anh Hai là người mà con yêu quý nhất trên đời này.

Bà Nhược Quế lặng thinh. Cứ mỗi lần Trí Thanh lăn xả vào lòng bà là dù có giận mấy đi nữa thì bà cũng nguôi ngoai ngay con giận dữ trong lòng. Trí Thanh là điểm yếu của bà nó là báu vật duy nhất của cuộc đời bà. Cuộc đời bà có thể đánh đổi tất cả vì đứa con trai này.

Trí Thanh chột ngẩng lên hỏi:

- Anh trai con chưa đi làm về sao?

- Công ty có việc bận, chắc là anh con sẽ về trễ, nếu muốn đợi cơm thì đừng đợi.

- Có chuyện gì quan trọng mà anh ấy phải ở lại công ty trễ như thế? Bộ công ty xảy ra sự cố hả mẹ?

- Cũng có - Bà gật gù - Nhưng anh con là người tài giỏi, nên dù cho có sự cố nào xảy ra đi nữa, thì anh con cũng biết phải giải quyết thế nào cho ổn thỏa.

- Hình như mẹ rất tự hào về anh trai con.

- Dĩ nhiên - Bà Nhược Quế gật gù - Đó là đứa con một tay mẹ nuôi nắng mà.

- Nhưng sao con luôn thấy mẹ đối xử quá khắc nghiệt với anh ấy?

- Chuyện qua rồi con nhắc lại làm gì.

- Nhưng trong lòng con vẫn thắc mắc tại sao cả hai cũng là con nhưng hai cách đối xử hoàn toàn khác biệt.

- Con muốn biết thật sao?

- Dạ, con thật sự muốn biết tại sao mẹ lại làm thế?

- Vì nó là anh trai của con - Bà mỉm cười - Đó là cách mẹ dạy con của mẹ. Nếu ngày xưa mẹ không khắc nghiệt như thế, thì liệu ngày nay anh con có là người tài giỏi như hôm nay không?

- Nhưng sao con cũng thấy bất nhẫn quá.

Bà Nhược Quế lắng chuyện:

- À, nhắc đến Trọng Nghĩa, mẹ chợt nhớ, không biết Trọng Nghĩa có biết những tấm hình này không?

- Hình như là biết - Trí Thanh gật gù - Nhưng mà mẹ hỏi chuyện này để làm gì?

- À, cũng chẳng có gì? Mẹ hỏi là để hỏi thế thôi. Thôi, con vào nói bà quản gia dọn cơm cho ăn. Mẹ cũng mệt rồi, mẹ muốn đi nghỉ đây. Con đi ăn tối đi nhé.

- Mẹ không ăn sao?

- Mẹ không muốn ăn - Bà khẽ lắc đầu - Lúc nào đói, mẹ sẽ uống thêm sữa là được. Thôi, con mau ăn đi rồi đi nghỉ đi.

Trí Thanh ôm hôn mẹ rồi quay gót. Bà đưa mắt nhìn con trai bà và nhớ lại lời Trí Thanh nói về người con gái mà Trí Thanh yêu. Cô ta là người thế nào mà con trai bà lại si mê đến thế? Nghĩ đến con trai, lòng bà bồn chồn lo lắng mong muốn phải biết ngay mặt cô gái mà nó muốn cưới cô ta làm vợ.

Ngồi trên chiếc ghế tràng kỷ đong đưa đôi chân, bà Nhược Quế hình dung ra mặt cô gái... Bà chợt mỉm cười.

- **A**nh không sao đấy chứ? Cẩm Tú khẽ hỏi - Anh có cần em giúp gì không?

- Cám ơn em, anh không sao - Trọng Nghĩa mỉm cười - Mà sao em lại hỏi anh như thế? Em biết tin gì sao?

- À không! - Cẩm Tú lắc nhanh - Tại em thấy thần sắc anh kém quá nên em hỏi thế thôi. Nếu không sao thì tốt rồi.

Trọng Nghĩa mỉm cười nhìn Cẩm Tú:

- Đạo này em sao rồi, em đã làm xong thủ tục đi chưa?

- Chưa. - Cẩm Tú nhìn Trọng Nghĩa - Em chờ câu trả lời của anh.

- Anh trả lời rồi, em còn chờ gì nữa? - Trọng Nghĩa nhướn mày - Anh đã rất thẳng thắn với em rồi còn gì.

- Vậy anh sẽ lấy Uyên Lan sao? - Cô mím chặt môi - Anh sẽ lấy cô ta thật chứ?

- Ai nói với em như thế? - Trọng Nghĩa khẽ lắc đầu - Em đừng nghe tin giật gân.

- Không phải giật gân - Cẩm Tú lắc nhanh - Chính đương sự nói với em.

- Đương sự? - Trọng Nghĩa chau mày - Em muốn nói là Uyên Lan sao?

- Phải còn ai vào đây nữa - Cẩm Tú khẽ lắc đầu.- Em không muốn nói xấu người vắng mặt, nhưng anh không nên tin cô ấy. Uyên Lan không đơn giản như anh nghĩ đâu.

Trọng Nghĩa mím cười:

- Vậy chính cô ấy nói là sẽ lấy anh sao? Cô ta căn cứ vào đâu để nói như thế chứ?

- Điều này thì em không biết.

- Em thật không biết thật sao? - Anh nhìn Cẩm Tú - Em có chuyện gì giấu phải không?

- Sao anh lại nói thế? - Cẩm Tú cau mày - Anh nghi ngờ em sao?

- Anh không nghi ngờ - Trọng Nghĩa mím cười - Thấy khuôn mặt em có vẻ khác lạ nên anh hỏi thế thôi.

- Em khác thật sao? - Cô sờ lên đôi má - Khác là khác thế nào hả anh?

- Không nói chuyện ấy nữa! - Trọng Nghĩa mím cười - Em tìm anh có chuyện gì không? Chắc không phải là nhớ anh quá đó chứ?

- Em nhớ anh là cái chắc rồi - Cô mím cười - Em nhớ anh nên tìm anh chẳng lẽ anh không hề nhớ em sao?

Trọng Nghĩa khẽ lắc đầu:

- Nhớ em thì sao chứ? Anh không có thời giờ để ăn, thì còn tâm trí nào để nhớ ai đến ai nữa chứ?

Cẩm Tú bật cười:

- Em biết ngay là anh sẽ nói như thế. Nhưng tha cho anh đó, nếu giận anh thì giận cả đời mất. Người ta nói con trai họ Triệu nhà anh chẳng biết thương hoa tiếc ngọc gì cả thật không sai chút nào.

- Ai nói thế? - Trọng Nghĩa bật cười theo - Miệng thiên hạ mà em cũng tin sao?

- Không tin thì cũng phải tin đấy thôi - Cẩm Tú khẽ lắc đầu - Chưa cưới nhau mà anh đã đối xử với em như thế, sau này cưới nhau rồi không biết anh sẽ bỏ bê em đến đâu nữa.

Trọng Nghĩa bật cười lớn, cười ngả nghiêng người. Cẩm Tú nhìn anh, lạ lùng hỏi:

- Tại sao anh cười, em nói gì sai sao?

- À, không! - Anh cười không dứt - Anh nghĩ... em hỏi hận cũng vẫn còn kịp.

- Anh nói thế là sao?

- Còn sao nữa! - Anh khẽ nhún vai - Anh mãi mãi sẽ không bao giờ là người đàn ông lý tưởng của em. Cho nên em nên tránh anh đi thì hơn.

- Em chỉ nói thế thôi... - Cô nhìn anh - Vả lại, em nói lên suy nghĩ của mình để anh hiểu em hơn.

- Anh biết! - Trọng Nghĩa mỉm cười - Nhưng anh là người của công việc, nên không thể là một người chồng tốt được.

- Em chỉ mới nói như thế mà anh đã giận rồi sao? - Cẩm Tú nhìn Trọng Nghĩa - Em yêu anh, em sẽ cố gắng thích ứng. Anh cần gì thì nói với em, có thể ba em cũng sẽ hỗ trợ cho anh. Em mong muốn chúng ta mau là người một nhà.

Trọng Nghĩa mỉm cười không trả lời. Anh nhớ đến Lam Trâm, mấy ngày nay anh và Lam Trâm chưa gặp mặt nhau. Công ty xảy ra chuyện, anh và Lam Trâm hầu như bận tối mắt để xử lý tốt những gì cần phải dàn xếp. Nhưng anh biết nàng đang âm thầm điều tra sự việc vừa qua.

Nghĩ đến Lam Trâm, anh thực sự lo lắng. Nàng là người cương quyết, đã muốn làm gì thì nhất quyết phải làm cho bằng được thấy Lam Trâm cương quyết nhất định tìm ra thủ phạm, anh khuyên thế nào cũng không được, anh biết làm sao bây giờ. Dù biết việc này không phải dễ, nhưng Lam Trâm vẫn không chịu bỏ cuộc.

- Anh Trọng Nghĩa này! - Cẩm Tú nhìn anh - Uyên Lan vẫn làm trợ lý cho mẹ anh phải không?

- Phải em muốn hỏi chuyện gì? - Trọng Nghĩa ngẩng lên - Hình như em không thích Uyên Lan, đúng không?

- Có ai thích tình địch mình bao giờ? - Cô nhướn mày - Anh hỏi lạ.

- Vậy thì em muốn hỏi gì nào? - Anh khẽ lắc đầu - Phụ nữ các cô thật phức tạp.

- Thật thế sao? - Cô bật cười - Đúng là em cũng thấy chúng em phức tạp thật. Đôi khi chính bản thân em cũng không biết mình đang muốn gì nữa.

- Vậy bây giờ em đang muốn gì? - Anh khẽ hỏi - Có phải em muốn biết anh nghĩ sao về Uyên Lan chứ gì?

- Anh giỏi thật đấy. - Cô bật cười - Anh đọc được suy nghĩ của em, thì em tin em sẽ rất hạnh phúc khi chúng ta sống chung.

- Coi chừng ngược lại đấy - Anh lắc đầu - Anh chỉ nhạy cảm trong công việc thôi chứ còn những chuyện khác thì anh chịu.

- Em nghe mọi người ở văn phòng nói là anh làm việc rất ăn ý với trợ lý của anh phải không?

- Điều đó thì hẳn nhiên rồi. Trọng Nghĩa nhìn Cẩm Tú - Nếu không ăn ý thì làm sao gọi là trợ lý được. Em cũng biết đó, có một thời gian Uyên Lan làm việc rất ăn ý với mẹ anh, nên bà đã đưa cô ấy qua làm trợ lý cho anh với mẹ anh, cô ấy làm rất tốt, nhưng với anh thì cô ấy lại không thể làm việc được.

Em còn nghe nói cô ấy không có bằng cấp chuyên nghiệp, thế mà anh vẫn cứ chọn là sao?

- Bằng cấp thì sao? - Trọng Nghĩa lắc đầu - Năng lực của cô ấy vượt xa những người có bằng cấp đấy.

- Anh có nói quá không đấy?

- Không! Anh nói thật đấy.

- Anh tin cô ta đến thế sao?

- Em hỏi lạ! Nếu không tin người cùng làm việc với mình thì tốt nhất ta không nên chọn một trợ lý mà ta không thể tin.

- Anh nghĩ thế thật ư? Có phải vì thế mà anh không chọn Uyên Lan làm trợ lý?

- Chuyện Uyên Lan thì khó nói lắm - Anh khẽ lắc đầu - Anh làm việc với Uyên Lan không hợp nên chuyển đổi, thế thôi.

- Nhưng sao hôm nay em có vẻ quan tâm đến công việc của anh thế? Em định tập làm bà chủ để quản anh sao?

- Em không dám mơ đến chuyện đó, mà em có muốn quản e cũng khó lắm, anh à.

Chuông điện thoại của cả hai cùng reo lên một lúc. Cẩm Tú nhìn Trọng Nghĩa.

- Điện thoại của anh đấy, anh nghe đi!

- Em cũng có đấy, em cũng nghe đi!

- Em biết rồi.

Nghe điện thoại xong, anh bật dậy:

- Anh về trước đây, hẹn lúc khác nhé.

- Vâng, anh bận thì cứ về. Em cũng phải về thôi.

Hai người đi hai lối rẽ. Người gọi cho anh là Lam Trâm, cô bảo có việc cần bàn gấp, nhưng lại không thể nói chuyện ở công ty mà hẹn về nhà Lam Trâm, lại còn dặn đừng để cho ai bám đuôi.

Bật cười về tính cẩn thận của Lam Trâm anh chợt mỉm cười khi thấy nàng đã quá tỏ ra nghiêm trọng cho vấn đề thêm phức tạp. Mà cũng lạ, Trọng Nghĩa suy nghĩ mãi mà không ra: “Tại sao hôm nay Cẩm Tú lại rất quan tâm đến công ty anh là sao? Chẳng lẽ cô ta biết chuyện gì mà không nói nên hỏi thăm dò xem đến đâu”. Nhưng tại sao cô ta lại phải thăm dò, có thể hỏi thẳng anh mà.

Rẽ lối vào nhà Lam Trâm, anh bỗng nhớ lời nàng nên quay lại xem thử có ai đi theo không rồi mới chạy thẳng vào cổng.

Vừa thấy anh, Lam Trâm đã vội vã ra đón. Nàng hỏi ngay:

- Không ai theo anh đấy chứ?

Trọng Nghĩa phì cười:

- Em đúng khéo tưởng tượng, làm gì có ai theo chứ? Em đọc chuyện trinh thám hơi nhiều đấy.

Lam Trâm nhìn anh, mỉm môi cười:

- Anh vào nhà đi, em cho anh coi cái này hay lắm.

Trọng Nghĩa bước vào nhà, anh khẽ hỏi:

- Mẹ em đâu? Anh muốn chào bà.

- Mẹ em đi làm - Nàng nhìn anh - Giờ này thì làm gì mẹ em có ở nhà được chứ? Anh đúng là khéo hỏi.

Nàng chưa nói dứt lời, anh đã ôm siết lấy nàng, định cúi xuống hôn. Lam Trầm đỏ mặt cuống quýt đẩy anh ra:

- Kia anh, buông em ra mau! Ở nhà không phải chỉ có mình em đâu, còn một người nữa ở đây. Anh không được lộn xộn.

- Em nói nhà chỉ có hai mẹ con mà? - Anh ngẩng lên vuốt mũi nàng - Em không gạt anh được đâu. Lâu lắm rồi mình không gặp, anh nhớ em lắm, cho anh hôn một cái thôi.

- Không được? - Nàng kiên quyết đẩy anh ra - Em đã nói là không được cái anh này thật là... Có cô bạn thân của em ở đây nữa, nhỏ cười em chết. Em không gạt anh đâu. Minh Nguyên! Mi ra đi cho anh ấy tin.

Minh Nguyên bật cười ha hả bước ra. Thấy Minh Nguyên, Trọng Nghĩa rời khỏi người yêu, nghiêng người gạt nhẹ:

- Chào cô. Tôi, Trọng Nghĩa.

- Chào anh. Tôi, Minh Nguyên - Cô đáp khẽ nhìn Trọng Nghĩa - Nhỏ giấu kỹ thật đấy. Nếu nhỏ không nhờ vả ta thì chắc là nhỏ vẫn bỏ người yêu vào tủ khóa lại chứ không chịu đem ra trình làng.

Trọng Nghĩa mỉm cười vờ ngờ ngạc Lam Trầm kéo tay bạn và người yêu ngồi xuống:

- Đủ rồi đấy. Vào việc thôi.

- Thế xong việc, mi khao gì nào?

- Nhỏ tham ăn vừa thôi, không khéo béo phì đấy - Nàng gõ vào trán bạn - Mi muốn ăn gì là ta chiều, ráng giúp ta xong cái đã.

- OK. Không thành vấn đề! - Minh Nguyên chìa ra - Coi đi, vất vả lắm mới có được đấy.

Trọng Nghĩa chưa hiểu hai cô gái muốn nói gì, nhưng khi nhìn vào những bức ảnh, anh hiểu ra vấn đề. Anh ngạc nhiên:

- Cô chụp ở đâu thế này?
- Theo đơn đặt hàng của nhỏ Trâm - Cô chỉ Lam Trâm - Rõ chứ?
- Rõ lắm - Lam Trâm gật gù đưa tay chỉ cho Trọng Nghĩa - Ai đây hả anh?
- Ông Trịnh Hoàng, ba của Cẩm Tú.
- Anh biết anh chàng này không? - Nàng đưa tay chỉ - Anh biết không?
- Biết, nhưng không quen.
- Tên anh ta là gì? Ở đâu vậy? Anh có biết không?
- Biết một chút, không nhiều lắm.

Lam Trâm nhìn Trọng Nghĩa:

- Em với nhỏ bạn lặn lội hơn một tuần vất vả mệt nhọc thức đêm thức khuya là vì chuyện này đây.
- Vất vả cho em quá, tìm ra manh mối chưa? Có khả quan không?
- Có thể nói là rất khả quan - Nàng nhìn anh - Nhưng vẫn phải giữ bí mật để âm thầm điều tra tiếp, em không muốn manh động.

Minh Nguyên nhìn hai người:

- Cô gái này là chủ chốt trong việc giao dịch đó, hai người coi đi. Tôi đã nghe họ nói chuyện, nhưng rất tiếc tôi không gài được máy ghi âm mà chỉ chụp được hình với độ phóng to. Cô ta là ai thế?

- Uyên Lan - Trọng Nghĩa bật thốt - Chẳng lẽ Uyên Lan làm chuyện này sao?

- Uyên Lan... - Minh Nguyên lẩm bẩm - Tôi nghe cái tên này quen lắm, nhưng không biết là nghe gọi ở đâu nữa đây.

- Quen là quen thế nào? - Lam Trâm khẽ hỏi - Mi có thể quen được cô ta sao?

- Không phải là ta quen, mà chỉ nghe người khác nhắc đến.

- Nhưng ai mới được chứ?

- Ta chịu thôi... - Cô khẽ lắc đầu - Hơi bất ngờ ta không thể nào nhớ được.

Trọng Nghĩa chợt hỏi:

- Liệu làm thế cô có bị họ phát hiện không? Cô trực tiếp làm sao?

- Biết sao được, nhỏ Lam Trâm đã lên tiếng nhờ mà - Minh Nguyên cười - Nhưng anh không phải lo. Cũng may anh trai tôi làm trong công ty đó nên cũng thuận tiện cho tôi lắm. Có gì thì tôi hỏi anh trai cũng dễ thôi.

- Cảm ơn cô - Trọng Nghĩa gật nhẹ - Cảm ơn cô, đã giúp đỡ.

- Có gì đâu - Minh Nguyên tròn môi - Tôi làm vì con nhỏ này mà. Anh có cảm ơn thì hãy cảm ơn nhỏ, ai biểu tôi là bạn thân nhỏ chi vậy? Anh bảo nhỏ hôm nào anh và nhỏ làm bữa cơm ra mắt đi.

- Được - Anh mỉm cười - Cô tính bao giờ thì được, tôi sẵn sàng thôi.

- Thôi được rồi! - Lam Trâm nhìn cả hai - Tiệc tùng thì không có, nhưng tôi có chuẩn bị bữa cơm cho hai người. Anh ở lại ăn cơm với bạn em luôn.

- Anh không từ chối đâu. Anh ủng hộ hai tay hai chân.

- Thế con mi? - Nàng nhìn bạn.

- Còn phải hỏi! - Minh Nguyên nheo mắt - Ta đâu nỡ từ chối tấm thịnh tình của mi chứ? Mi mà chịu nấu cơm thì hôm nay ông trời đi vắng.

- Vậy sao! - Trọng Nghĩa bật cười giòn tan - Vậy liệu có ăn được hay không?

Lam Trâm ngáy dài:

- Đây, đây! Đừng coi thường người ta chứ!

- Ai thèm coi thường - Anh nheo mắt trêu - Anh chỉ sợ cả ba chúng ta phải đi ra tiệm thôi.

- Ừ. - Nàng đỏ mặt - Cứ nói đi, tí nữa khỏi ăn đấy nhé .

Minh Nguyên nháy mắt với Trọng Nghĩa, cả hai bật cười lớn Lam Trâm thấy thế, cô ngoe nguẩy bỏ đi. Cả ba cùng xuống nhà dọn cơm, họ cùng tranh nhau nói, tranh nhau cười và giành với nhau những món ăn. Bữa cơm tuy thanh đạm nhưng rộn rã tiếng cười. Nhìn bạn hạnh phúc, Minh Nguyên cũng thấy vui lây. Cô không tiện hỏi bạn đã dứt khoát với Trí Thanh chưa Nhưng Minh Nguyên cũng cảm nhận thấy người đàn ông này mới thực sự đem hạnh phúc cho Lam Trâm.

Minh Nguyên bỗng thở ra khoan khoái. Hạnh phúc của bạn cũng giống như hạnh phúc của cô. Cô bỗng thấy lòng hân hoan vui sướng khi nhìn thấy cô bạn thân của mình hạnh phúc, và hạnh phúc của Lam Trâm đang ở trong tầm tay...